

Cuprins

TITLUL I. DREPT CIVIL	1
Capitolul I. Partea generală	3
Capitolul II. Despre persoane	19
Capitolul III. Drepturile reale principale	24
Capitolul IV. Teoria generală a obligațiilor	44
Capitolul V. Contractele speciale	67
Capitolul VI. Succesiunile (moștenirea)	93
Capitolul VII. Despre familie	105
Răspunsuri și explicații.....	112
TITLUL II. DREPT PROCESUAL CIVIL	177
Capitolul I. Principiile fundamentale ale procesului civil.....	179
Capitolul II. Aplicarea în timp a legii procesual-civile	183
Capitolul III. Acțiunea civilă	186
Capitolul IV. Participanții la procesul civil	188
Capitolul V. Competența instanțelor judecătorești	194
Capitolul VI. Dispoziții generale de procedură	201
Capitolul VII. Judecata în primă instanță.....	208
Capitolul VIII. Căile de atac.....	247
Capitolul IX. Executarea silită	255
Capitolul X. Procedurile speciale	260
Răspunsuri și explicații.....	274
TITLUL III. DREPT PENAL	331
Capitolul I. Partea generală	333
Capitolul II. Partea specială	405
Răspunsuri și explicații.....	447
TITLUL IV. PROCEDURĂ PENALĂ	553
Capitolul I. Partea generală	555
Capitolul II. Partea specială	612
Răspunsuri și explicații.....	655

306. În cazul în care creditorul refuză, în mod nejustificat, plata oferită în mod corespunzător, debitorul:

- a) poate consemna bunul pe cheltuiala și riscurile creditorului;
- b) poate porni vânzarea publică a bunului, dacă depozitarea bunului necesită costuri de întreținere pe care debitorul nu le poate acoperi, urmând să consemneze prețul;
- c) poate vinde bunul, chiar și direct, dacă acesta are o valoare mai mică decât cheltuielile unei vânzări publice, urmând să consemneze prețul.

307. Odată ce a consemnat bunul, debitorul:

- a) nu îl mai poate retrage, obligația fiind considerată stinsă;
- b) îl poate retrage oricând, în acest caz creanța renăscând cu toate garanțiile și toate celelalte cheltuieli și accesorii ale sale din momentul retragerii;
- c) este liberat de obligația sa.

308. Răspunderea pentru neexecutarea obligațiilor contractuale:

- a) nu poate fi limitată prin convenția părților;
- b) poate fi atrasă și pentru prejudiciile cauzate din culpa persoanei de care debitorul se folosește pentru executarea obligațiilor contractuale;
- c) poate fi invocată și atunci când neexecutarea îi este parțial imputabilă creditorului obligației.

309. Debitorul este de drept în întârziere:

- a) când nu a executat obligația de a plăti o sumă de bani, asumată în exercițiul activității unei întreprinderi;
- b) când, deși exista urgență, nu a executat obligația imediat;
- c) când părțile au stipulat în contract un termen de plată, chiar dacă nu s-a stipulat că simpla împlinire a termenului produce un astfel de efect.

310. În cazul în care locatarul neglijează să plătească chiria în mod repetat:

- a) creditorul are dreptul la rezilierea contractului, fără punerea în întârziere a debitorului, chiar dacă acest remediu nu este stipulat expres în contract;
- b) contractul este reziliat de drept, dacă există un pact comisoriu în acest sens, fără a fi necesară punerea în întârziere, dacă este stipulat expres că punerea în întârziere rezultă din simplul fapt al neexecutării;
- c) debitorul trebuie să fie notificat în scris, chiar și atunci când părțile au stipulat că simpla neplată a chiriei la termen permite creditorului să ceară rezilierea unilaterală.

311. În cazul în care debitorul obligației de a plăti o sumă de bani îi comunică, în scris, creditorului său că nu va face plata la scadență, invocând acumularea datoriilor față de salariați:

- a) debitorul este de drept în întârziere, nemaifiind necesară notificarea sa de către creditor;
- b) creditorul este îndreptățit la daune moratorii de la data scadenței până la momentul plății;

considerabile, așadar, nu costuri pe care debitorul nu le poate acoperi). Răspunsul de la lit. c) este greșit – art. 1514 alin. (2) C.civ. (ipoteza este incompletă, vânzarea directă în cazul în care bunul are o valoare prea mică raportat la cheltuielile unei vânzări publice nefiind lăsată la latitudinea debitorului, ci fiind dispusă de instanța judecătorească).

307. c

Răspunsul de la lit. c) este corect – art. 1512 C.civ. Răspunsurile de la lit. a) și b) sunt greșite – art. 1515 C.civ. [debitorul poate retrage bunul consemnat, dar numai până când creditorul a acceptat consemnarea sau până când consemnarea a fost validată de instanță; retragerea, în termenul precizat anterior, determină reactivarea creanței, cu toate garanțiile și celelalte accesorii ale creanței, de la momentul retragerii; a se vedea *C. Zamșa, în Fl.-A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coord.)*, Noul Cod civil. Comentariu pe articole, Ediția 2, Ed. C.H. Beck, București, 2014, p. 1689].

308. b, c

Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 1519 C.civ. Răspunsul de la lit. c) este corect – art. 1534 alin. (1) C.civ. [în această ipoteză, corectă, debitorul va răspunde pentru nexecutarea obligațiilor contractuale, dar despăgubirile vor fi diminuate corespunzător, în raport de contribuția creditorului la producerea prejudiciului). Răspunsul de la lit. a) este greșit – art. 1518 alin. (2) C.civ., coroborat cu art. 1355 C.civ.; a se vedea și art. 1538 C.civ. (răspunderea debitorului poate fi limitată în cazurile și condițiile prevăzute de lege – răspunderea debitorului profesionist în limita masei patrimoniale afectate exercițiului profesiei autorizate este un astfel de exemplu; clauzele de plafonare sau limitare a răspunderii – de exemplu, clauze contractuale de limitare a valorii despăgubirilor, indiferent de valoarea prejudiciului suferit – sunt valabile numai dacă debitorul nu se face vinovat de dol sau culpă gravă; a se vedea *D.A. Ghinoiu, în Fl.-A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei*, Noul Cod civil. Comentariu pe articole, Ediția 2, Ed. C.H. Beck, București, 2014, p. 1696].

309. a, b

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 1523 alin. (2) lit. d) C.civ. Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 1523 alin. (2) lit. a) C.civ. Răspunsul de la lit. c) este greșit – art. 1523 alin. (1) C.civ. (nu este suficientă stipularea termenului în contract pentru a opera instituția întârzierii de drept, ci este necesară o clauză contractuală care să prevadă că simpla împlinire a termenului stabilit pentru executare produce un asemenea efect).

310. b, c

Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 1553 alin. (1) C.civ. (pactul comisoriu produce efecte dacă prevede, în mod expres, obligațiile a căror neexecutare atrage rezilierea contractului, aceasta fiind situația descrisă de ipoteza de la lit. b). Răspunsul de la lit. c) este corect – art. 1552 alin. (1) C.civ. (în ipoteză, debitorul se află de drept în întârziere, dar, potrivit legii, este necesară notificarea scrisă a debitorului, în termenul de prescripție prevăzut de lege, pentru ca rezilierea să opereze). Răspunsul de la lit. a) este greșit – art. 1553 alin. (1) C.civ. și explicația pentru ipoteza b), corectă.

311. a, b

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 1523 alin. (2) lit. c) C.civ. (ipoteza descrie un exemplu în care debitorul își manifestă, în mod neîndoelnic, față de creditor, intenția de a nu executa obligația). Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 1535 alin. (1) C.civ. (ipoteza descrie un exemplu de neplată a unor obligații bănești, caz în care creditorul este îndreptățit la daune moratorii). Răspunsul de la lit. c) este greșit – art. 1535 alin. (2) C.civ. (debitorul este îndreptățit la dobânzile stipulate în contract și aplicabile înainte de scadență, iar, în cazul în care dobânzile moratorii convenite nu sunt mai mari decât dobânda legală, creditorul are dreptul, în afară de dobânda legală, la daune-interese pentru repararea integrală a prejudiciului suferit).

189. Dacă pârâțul a formulat cerere reconvențională:

- a) reclamantul nu este obligat să depună întâmpinare;
- b) acesta nu este obligat să depună răspuns la întâmpinarea depusă de reclamant față de cererea reconvențională;
- c) reclamantul nu poate formula cerere reconvențională la cererea reconvențională a pârâțului.

190. Disjungerea cererii reconvenționale:

- a) se dispune în mod obligatoriu dacă numai cererea principală este în stare de judecată;
- b) nu poate fi dispusă dacă judecarea acesteia și a cererii principale se impune pentru soluționarea cu celeritate a procesului;
- c) nu poate fi dispusă în procedura divorțului.

191. Cercetarea procesului la judecata în primă instanță, pentru procesele începute cu data de 1 ianuarie 2016, are loc:

- a) în camera de consiliu în orice situație;
- b) în ședință publică, cu excepția cazurilor în care părțile convin ca cercetarea să aibă loc în sala de consiliu;
- c) în camera de consiliu, dacă legea nu prevede altfel.

192. Schimbarea compunerii completului de judecată care judecă procesul poate fi determinată:

- a) de motive temeinice care împiedică un judecător să ia parte la soluționarea cauzei;
- b) de solicitarea motivată a reprezentantului Ministerului Public;
- c) de cererea părții interesate, la care trebuie să achieseze și cealaltă parte.

193. Îndepărtarea din sala de judecată în cadrul exercitării poliției ședinței de judecată este dispusă de președintele completului de judecată:

- a) numai pentru termenul la care a fost tulburată ședința ori, după caz, dacă partea s-a prezentat într-o ținută necuviincioasă;
- b) pentru termenul la care a fost tulburată ședința ori, după caz, dacă partea s-a prezentat într-o ținută necuviincioasă, precum și pentru toate termenele care, eventual, ar mai urma în cauză;
- c) prin încheiere executorie care poate fi atacată numai odată cu fondul.

194. Amânarea procesului când nu este în stare de judecată poate fi dispusă la începutul ședinței de judecată:

- a) la cererea părților, însă doar cu condiția ca judecătorul, în exercitarea rolului activ, să le atragă atenția acestora că procesul în care figurează nu este în stare în judecată și să le recomande solicitarea amânării;
- b) conform ordinii în care dosarele au fost înscrise în lista de ședință;
- c) la cererea părților, dacă cererea nu provoacă dezbateri contradictorii.

192. a

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 214 alin. (2) C.proc.civ. [a se vedea și *M. Tăbârcă*, în *V.M. Ciobanu, M. Nicolae (coord.)*, Noul Cod de procedură civilă comentat și adnotat, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2013, p. 593]. Răspunsurile de la lit. b) și c) sunt greșite – ipotezele nu reprezintă excepții de la principiul continuității completului de judecată consacrat de art. 214, nenumărându-se nici printre „motivele temeinice” la care face trimitere art. 214 alin. (2) C.proc.civ. care pot determina schimbarea compunerii completului de judecată.

193. a

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 217 alin. (6)-(7) C.proc.civ. [a se vedea și *M. Tăbârcă*, în *V.M. Ciobanu, M. Nicolae (coord.)*, Noul Cod de procedură civilă comentat și adnotat, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2013, p. 599-560]. Pe cale de consecință, răspunsul de la lit. b) este greșit. Răspunsul de la lit. c) este greșit – este vorba despre o măsură administrativă care ține de poliția ședinței de judecată săvârșită de către președintele completului, nefiind dispusă prin încheiere de către instanță. De reținut și că, în baza art. 14 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, adoptat prin Hotărârea nr. 328/2005 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, „Judecătorii și procurorii trebuie să impună ordine și solemnitate în timpul soluționării cauzelor și să adopte o atitudine demnă și civilizată față de părți, avocați, martori, experți, interpreți ori alte persoane și să le solicite acestora un comportament adecvat” [a se vedea și *M. Tăbârcă*, în *V.M. Ciobanu, M. Nicolae (coord.)*, Noul Cod de procedură civilă comentat și adnotat, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2013, p. 599-560].

194. b, c

Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 220, art. 215 alin. (1) și (4) C.proc.civ. [a se vedea și *M. Tăbârcă*, în *V.M. Ciobanu, M. Nicolae (coord.)*, Noul Cod de procedură civilă comentat și adnotat, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2013, p. 602]. Răspunsul de la lit. c) este corect – art. 220 C.proc.civ. Răspunsul de la lit. a) este greșit – art. 220 C.proc.civ.

195. b

Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 221 alin. (1) C.proc.civ. [a se vedea și *M. Tăbârcă*, în *V.M. Ciobanu, M. Nicolae (coord.)*, Noul Cod de procedură civilă comentat și adnotat, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2013, p. 603]. Pe cale de consecință, răspunsurile de la lit. a) și c) sunt greșite [art. 221 alin. (1) C.proc.civ.].

196. a

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 221 alin. (2) C.proc.civ. Pe cale de consecință, răspunsurile de la lit. b) și c) sunt greșite – art. 221 alin. (2) C.proc.civ. [pentru toate răspunsurile, a se vedea și *M. Tăbârcă*, în *V.M. Ciobanu, M. Nicolae (coord.)*, Noul Cod de procedură civilă comentat și adnotat, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2013, p. 603].

197. c

Răspunsul de la lit. c) este corect – art. 222 alin. (1) C.proc.civ. [a se vedea și *M. Tăbârcă*, în *V.M. Ciobanu, M. Nicolae (coord.)*, Noul Cod de procedură civilă comentat și adnotat, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2013, p. 603-604]. Pe cale de consecință, răspunsul de la lit. a) este greșit – art. 221 alin. (1) C.proc.civ. Răspunsul de la lit. b) este, de asemenea, greșit – art. 222 C.proc.civ. Legea procedurală nu limitează numărul de amânări ce pot fi dispuse pentru lipsă de apărare, cu toate că sintagma „numai în mod excepțional” arată că nu poate fi acceptată invocarea repetată a unor situații de natură să pună partea în imposibilitatea de a beneficia de apărare [a se vedea, în acest sens, *M. Tăbârcă*, în *V.M. Ciobanu, M. Nicolae (coord.)*, Noul Cod de procedură civilă comentat și adnotat, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2013, p. 603-604].

198. a

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 223 alin. (3) C.proc.civ. Răspunsul de la lit. b) este greșit – art. 223 alin. (2) și (3) C.proc.civ. Răspunsul de la lit. c) este, de asemenea, greșit – art. 223

211. Autorul se afla la data de 01.02.2014 în executarea unei pedepse de 3 ani închisoare, în urma revocării suspendării condiționate a executării unei pedepse de 1 an închisoare aplicate pentru comiterea unei infracțiuni, revocare ce fusese atrasă de comiterea în termenul de încercare a unei fapte de furt simplu, pentru care instanța aplicase pedeapsa de 2 ani închisoare. În aceste condiții, în aplicarea art. 6 C.pen., instanța de executare:

- a) nu va trebui să reducă pedeapsa ce se execută;
- b) va trebui să reducă pedeapsa ce se execută la pedeapsa de 2 ani și 4 luni închisoare;
- c) va putea aplica o pedeapsă pentru a doua faptă de furt, în limitele speciale prevăzute de noul Cod penal.

212. Complicitatea:

- a) este posibilă la toate infracțiunile;
- b) se reține atunci când o persoană pune la dispoziția alteia un instrument cu care să comită o infracțiune, chiar dacă aceasta din urmă comite infracțiunea fără să mai folosească acel instrument;
- c) nu este absorbită de instigare.

213. Participația penală:

- a) este o formă a pluralității naturale de infractori;
- b) nu este posibilă la toate infracțiunile;
- c) nu presupune ca forma de vinovăție cu care acționează coautorii să fie aceeași.

214. Legătura subiectivă în cazul participației penale:

- a) presupune un acord de voințe între participanți;
- b) poate exista chiar dacă, de exemplu, autorul nu știe de ajutorul dat de complice;
- c) este specifică doar participației proprii.

215. Sunt coautori toți cei care, în aceeași împrejurare:

- a) lovesc victima cu pumnii în cap, iar actele medicale demonstrează că doar una dintre lovituri a produs nemijlocit decesul;
- b) participă cu acte materiale la comiterea aceleiași infracțiuni;
- c) comit acte de executare fără vinovăție, fiind determinați în acest sens cu intenție de o altă persoană.

216. A și B s-au înțeles să comită împreună un furt dintr-un depozit. În timp ce se deplasau spre locul comiterii faptei, B a observat că A are asupra sa un cuțit, astfel că a renunțat să-l mai însoțească pe acesta. Dacă A a sustras singur bunul din depozit, amenințând paznicul cu cuțitul, B:

- a) va răspunde pentru complicitate la tâlhărie;
- b) va răspunde pentru complicitate la furt;
- c) nu va răspunde penal, existând o cauză de nepedepsire;

210. a, b

Epuizarea faptei după majorat (continuarea comiterii ei după acest termen) face ca autorul să răspundă penal la fel ca un major, intrând aici și aplicabilitatea regulilor recidivei. O pedeapsă a cărei executare s-a prescris poate atrage starea de recidivă postexecutorie. Conform art. 42 lit. b), la stabilirea stării de recidivă nu se ține cont de hotărârile de condamnare privitoare la infracțiunile amnistiate.

211. b

2 ani și 4 luni este limita de pedeapsă la care s-ar ajunge prin aplicarea regulii pluralității de infracțiuni, dacă cele două fapte ar fi fost comise în stare de majorat, conform art. 44 C.pen., după data de 01.02.2014, text aplicabil în această ipoteză în cauză. Conform deciziei nr. 3/2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, în aplicarea dispozițiilor art. 6 C.pen., stabilirea pedepsei în baza legii noi, în cazul pluralității de infracțiuni care, potrivit Codului penal din 1969, presupunea reținerea stării de recidivă postcondamnatorie cu revocarea suspendării condiționate, iar, potrivit Codului penal, condițiile recidivei postcondamnatorii cu privire la primul termen nu mai sunt întrunite, se determină conform art. 44 raportat la art. 39 C.pen., referitoare la pluralitatea intermediară. În aplicarea art. 6 C.pen., instanța de executare nu poate încălca principiul autorității de lucru judecat, neputând astfel reaprecia pericolul social al unei fapte pentru care a fost stabilită în mod definitiv pedeapsa și aplica o nouă pedeapsă.

212. b

Complicitatea nu este posibilă la infracțiunile caracterizate de o pluralitate naturală sau constituită. Dacă instrumentul pus la dispoziție nu mai este folosit, deși nu va exista o complicitate materială, va exista o complicitate intelectuală (prin întărirea rezoluției infracționale). Instigarea este o formă mai gravă de participare decât complicitatea, astfel că o absoarbe pe aceasta.

213. b, c

Participația penală (pluralitate ocazională de făptuitori) și pluralitatea naturală de făptuitori sunt forme distincte ale pluralității de făptuitori, niciuna dintre cele două specii nefiind o formă a celeilalte. Participația penală nu este posibilă la infracțiunile caracterizate de o pluralitate naturală sau constituită. Codul penal reglementează în art. 52 alin. (1) coautoratul impropriu, care este o formă a participației penale (participația penală poate fi proprie, când participanții acționează cu aceeași formă de vinovăție sau improprie, când participanții acționează cu forme de vinovăție diferite).

214. b

Legătura subiectivă în cazul participației penale poate fi și unilaterală, nu doar bilaterală (acord de voințe). De exemplu, un complice îl ajută pe autor (scoțând din funcțiune sistemul de alarmă), fără ca autorul să știe sau să vrea acest lucru. De asemenea, legătura subiectivă există atât în cazul participației proprii, cât și în cazul participației impropriei, chiar dacă, în acest din urmă caz, cel puțin unul dintre participanți acționează din culpă sau fără vinovăție.

215. a, c

Există coautorat în măsura în care mai multe persoane participă cu acte de executare la comiterea faptei, chiar dacă numai unul dintre actele de executare produce în mod direct rezultatul. Esențial este că toți au săvârșit acte de executare, ceea ce îi face coautori. Nu toți cei care participă cu acte materiale la comiterea aceleiași infracțiuni sunt coautori, unii dintre ei putând fi complici (materiali). Calitatea de coautor este dată de natura actului comis (de executare), iar nu de forma de vinovăție cu care acționează participantul, aceasta din urmă având relevanță doar pentru stabilirea naturii proprii sau improprie a participației.

216. a

Potrivit art. 51 C.pen., doar împiedicarea săvârșirii infracțiunii constituie cauză de nepedepsire în materia participației, simpla desistare a complicei (cum este cazul în speță) nefiind suficientă

133. Organele judiciare pot respinge o cerere privitoare la administrarea unor probe:

- a) atunci când cererea de administrare a probei a fost formulată pentru prima oară după începerea cercetării judecătorești;
- b) atunci când proba este imposibil de obținut;
- c) atunci când persoana vătămată solicită administrarea de probe cu privire la prejudiciul moral cauzat prin săvârșirea infracțiunii.

134. Instanța administrează probe din oficiu atunci când:

- a) consideră că este necesar pentru formarea convingerii sale;
- b) inculpatul invocă săvârșirea faptei în stare de legitimă apărare;
- c) sarcina probei incumbă instanței.

135. Instanța de judecată pronunță o soluție de condamnare:

- a) doar dacă vinovăția inculpatului rezultă numai din probele administrate în timpul cercetării judecătorești;
- b) atunci când, din probele excluse în faza camerei preliminare, are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă;
- c) în situația în care, din libera apreciere a tuturor probelor administrate în cauză, cu excepția probelor excluse în faza camerei preliminare, are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

136. Audierea prin interpret:

- a) este necesară ori de câte ori o persoană audiată nu înțelege limba română, cu excepția situațiilor urgente în care nu se poate asigura un interpret autorizat;
- b) implică dreptul acuzatului de a-i fi traduse de către interpret toate actele aflate la dosarul de urmărire penală;
- c) nu este necesară în cazul în care este audiată persoana vătămată.

137. Audierea suspectului de către organele de urmărire penală:

- a) poate fi realizată în cadrul actelor premergătoare;
- b) va fi realizată cu citarea și a părinților acestuia, dacă suspectul are vârsta de 15 ani;
- c) este obligatoriu efectuată în prezența avocatului din oficiu sau ales, atunci când față de suspect a fost luată măsura internării medicale în altă cauză.

138. În timpul ascultării inculpatului, acesta are dreptul:

- a) să se consulte cu avocatul său cu privire la o întrebare adresată de către organul judiciar;
- b) să consulte notițe proprii, cu încuviințarea organului judiciar;
- c) să se prezinte organului judiciar sub o altă identitate, în vederea asigurării privilegiului împotriva autoincriminării.

139. Declarația suspectului sau cea a inculpatului:

- a) este supusă principiului liberei aprecieri a probelor;
- b) este retractabilă numai în măsura în care inculpatul oferă motive temeinice pentru revenirea asupra declarației anterioare;
- c) este divizibilă.

131. a, c

Răspunsul de la lit. a) este corect față de formularea art. 99 alin. (1) C.proc.pen. Răspunsul de la lit. b) nu este corect, întrucât sarcina probei nu aparține în nicio situație instanței de judecată, aceasta neformulând nici acuzații și nici apărări care ar trebui dovedite în cadrul procesului. Nu trebuie confundată sarcina probei cu posibilitatea instanței de a administra probe din oficiu, în anumite condiții, conform art. 100 alin. (2) C.proc.pen. Răspunsul de la lit. c) este corect – art. 99 alin. (1) C.proc.pen.

132. b

Răspunsul de la lit. a) este eronat, întrucât instanța de judecată va aprecia motivat asupra cererilor de probatorii formulate de către procuror, neavând obligația de a le încuviința, conform art. 100 alin. (3) C.proc.pen. Având în vedere principiul oralității și contradictorialității fazei de judecată, cererea de audiere a unui martor nu trebuie formulată în mod necesar în scris, neexistând o dispoziție expresă în acest sens, cum este cazul, spre exemplu, la solicitarea efectuării expertizei conform art. 172 alin. (3) C.proc.pen. Prin urmare, răspunsul de la lit. c) este incorect. Răspunsul de la lit. b) este corect, față de prevederile art. 81 alin. (1) lit. b) și c) C.proc.pen. prin raportare la art. 100 alin. (2) C.proc.pen.

133. b

Răspunsul de la lit. a) este incorect, având în vedere că art. 100 alin. (4) C.proc.pen. nu prevede un astfel de motiv pentru respingerea cererii de administrare a probei. Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 100 alin. (4) lit. d) C.proc.pen. De asemenea, răspunsul de la lit. c) nu este corect, întrucât, din moment ce nu s-a constituit parte civilă în cauză, persoana vătămată nu poate solicita administrarea de probe cu privire la prejudiciul moral suferit.

134. a

Răspunsul de la lit. a) este corect – art. 100 alin. (2) teza a doua C.proc.pen. Răspunsul de la lit. b) este incorect, întrucât, indiferent de apărările invocate de către inculpat, dacă instanța apreciază că probele deja administrate sunt suficiente pentru formarea convingerii sale, nu trebuie să administreze probe din oficiu. Răspunsul de la lit. c) este incorect, întrucât, conform art. 99 C.proc.pen., sarcina probei nu revine în nicio situație instanței de judecată.

135. c

Răspunsul de la lit. a) este eronat, pentru că înlătură mijloacele de probă administrate în faza urmăririi penale, deși art. 103 C.proc.pen. nu prevede o anumită ierarhie a probelor în funcție de faza în care au fost administrate, instanța putând să întemeieze soluția de condamnare pe mijloacele de probă administrate în timpul urmăririi penale. Răspunsul de la lit. b) este eronat față de dispozițiile exprese ale art. 346 alin. (5) C.proc.pen. Răspunsul de la lit. c) este corect, întrucât instanța are obligația de a evalua toate probele administrate în cauză în mod legal.

136. a

Răspunsul de la lit. a) este corect față de formularea art. 105 alin. (1) C.proc.pen. Răspunsul de la lit. b) nu este corect, întrucât în sarcina organelor judiciare nu există obligația procesuală pozitivă de traducere a tuturor actelor aflate la dosarul cauzei. Răspunsul de la lit. c) este incorect, întrucât regulile art. 105 C.proc.pen. se aplică pentru toate audierile de persoane, indiferent de calitatea acestora.

137. b, c

Răspunsul de la lit. a) nu este corect, întrucât Codul de procedură penală nu mai prevede posibilitatea pentru organele de urmărire penală de a desfășura acte premergătoare. Răspunsul de la lit. b) este corect – art. 505 alin. (1) C.proc.pen. Răspunsul de la lit. c) este corect, întrucât în situația expusă este incident cazul de asistență juridică obligatorie prevăzut de art. 90 lit. a) C.proc.pen.